

List pasterski Prymasa Polski abp. Wojciecha Polaka na I Niedzielę Adwentu 27 listopada 2022

Teraz nadeszła dla was godzina powstania ze snu

1. Adwent - czas „powstawania ze snu”

Umiłowani Siostry i Bracia! *Noc się posunęła, a przybliżył się dzień.* Tymi słowami zostaliśmy wprowadzeni przez Boga w kolejny Adwent. Są to słowa pełne nadziei. Noc bowiem kojarzy się nam z ciemnością, niepewnością, a nawet śmiercią. Gdy jednak przybliży się dzień i wstaje słońce, wtedy pojawia się nadzieja i odradza życie. To niezwykle, że noc zawsze wycofuje się przed dniem, który po niej następuje, a słońce wygrywa z ciemnością. Ta obserwacja świata ilustruje to, co dokonało się przez przyjście na świat Jezusa Chrystusa. *Wśród nocnej ciszy* przyszło do nas prawdziwe Światło, zwyciężające wszelki mrok. Wszyscy potrzebujemy tego Światła. Potrzebujemy Światła, gdy sami doświadczamy bezradności, niepewności i obaw. Potrzebujemy Światła, gdy szukamy drogi. Potrzebujemy Światła, aby nie zbłądzić. Idziemy więc – jak przed chwilą śpiewaliśmy – *na spotkanie Pana*. On jest naszym światłem i zbawieniem. Adwent jest właśnie po to, by wyjść ku Chrystusowi. *Można by powiedzieć, że człowiek żyje, dopóki czeka, dopóki w jego sercu żyje nadzieja.* (Benedykt XVI).

Moi drodzy! Aby na nowo doświadczyć tego światła, potrzeba również naszego zaangażowania. Dlatego na progu Adwentu Bóg daje nam wyraźne wskazanie: *Rozumieście chwilę obecną: teraz nadeszła dla was godzina powstania ze snu.* Tak! W Adwencie chodzi właśnie o to, by powstać ze snu. Sen to symbol życiowego odrętwienia, bierności i wycofania, a także nieumiejętności czytania Bożych znaków w swoim życiu. To również obraz oddalenia człowieka od Boga i niewiary. Jak podpowiada nam jeszcze papież Franciszek, *sen, z którego mamy się przebudzić, to także obojętność, próżność, niezdolność do nawiązywania autentycznie ludzkich relacji, niezdolność do zatroszczenia się o brata samotnego, opuszczonego lub chorego.* Warto zatem na początku tego Adwentu zadać sobie pytanie – co dziś jest moim duchowym snem?

Siostry i Bracia! Rozpoczynamy Adwent, czas łaski, czas czuwania i *powstawania ze snu*. Jak wskazuje nam Ojciec Święty Franciszek, *czuwać nie oznacza jednak mieć fizycznie otwarte oczy, ale mieć serce wolne i nastawione we właściwym kierunku, to znaczy usposobione do daru i służby.* Czuwać to z nadzieją wypatrywać Tego, który przychodzi. Czuwać to oczekiwać Pana razem z naszymi braćmi i siostrami.

Czekać na Niego razem, we wspólnocie Chrystusowego Kościoła. Wyjść ku Niemu razem z innymi, wszyscy razem!

2. Wierzę w Kościół Chrystusowy – „powstawać ze snu”, by być żywym członkiem Kościoła

Drodzy Siostry i Bracia! Advent rozpoczyna zawsze nowy rok duszpasterski. Przeżywać go będziemy pod hasłem: „Wierzę w Kościół Chrystusowy”. W tym czasie chcemy odnowić naszą wiarę w Kościół, zobaczyć, co znaczy wierzyć Kościołowi i umocnić naszą wiarę w to, czego Kościół naucza. Jak wskazywał nam kiedyś papież senior Benedykt XVI, *istotne jest spostrzeżenie, że niemal zawsze słowu „Kościół” towarzyszy określenie „Boży”: nie jest to stowarzyszenie ludzkie, zrodzone ze wspólnych idei czy interesów, lecz powołał je Bóg. On zwołał go i dlatego jest jeden we wszystkich swych przejawach.* Jezus Chrystus potrzebuje Kościoła, by działać pośród nas. Ale i my potrzebujemy Kościoła. Chcemy iść drogą zawierzenia Chrystusowi obecnemu i działającemu w Kościele. Nasza wiara rodzi się przecież w Kościele, żyje i rozwija się w nim, a także nas do niego prowadzi. Nie możemy żyć autentyczną wiarą bez Kościoła. *Rozumiejcie chwilę obecną: teraz nadeszła dla was godzina powstania ze snu. Mamy powstać ze snu, czyli na nowo i jeszcze bardziej uwierzyć w Kościół. Mamy powstać ze snu, czyli zrozumieć, że potrzebujemy Kościoła, aby doświadczać darów Pana - słowa Bożego, sakramentów i Bożej łaski. Mamy powstać ze snu obojętności i przyzwyczajenia, aby poczuć się odpowiedzialnymi za Kościół, który wspólnie stanowimy.*

Moi Kochani! Warto, byśmy częściej przypominali sobie, że Kościół to my wszyscy, zjednoczeni z Chrystusem w mocy Ducha Świętego. Zapewne taką *godziną powstania ze snu* było dla wielu parafii włączenie się w spotkania synodalne, które z woli papieża Franciszka przeżywalismy w minionym roku. Synod trwa nadal w całym Kościele powszechnym. W głosach zawartych w syntezach synodalnych pokazaliście, że zależy Wam na przyszłości Kościoła, i że również Was bolą rany Kościoła. Pokazaliście, jak cenne i ważne jest zasmakowanie i tworzenie prawdziwej wspólnoty, opartej na wzajemnym szacunku i otwartości. Wskazywaliście, że wszyscy potrzebujemy uczyć się wzajemnego słuchania i pogłębiania wzajemnych relacji. *Powstać ze snu* to pójść dalej odważnie za tymi dobrymi podpowiedziami, które odkrył przed nami Duch Święty. Temu powstaniu służyć będzie również nowy sposób pracy parafialnych rad duszpasterskich, których głos chcemy odtąd słyszeć także na płaszczyźnie diecezjalnej. Ufam, że ich praca stanie się w ten sposób jeszcze bardziej żywym odzwierciedleniem budowania kultury spotkania i wyrazem wzajemnej troski oraz przejawem odpowiedzialności za Kościół Chrystusowy.

3. Nawiedzenie Matki Bożej Jasnogórskiej – Maryja przynosi nam Światło i „budzi” nas do żywej wiary

Umiłowani w Panu! Jestem przekonany, że trwająca w naszej archidiecezji peregrynacja Matki Bożej Jasnogórskiej w Cudownej Ikonie Nawiedzenia jest dla nas czasem, w którym mówiąc słowami św. Pawła, *noc się posunęła, a przybliżył się dzień*. Święta Boża Wędrowniczka niesie nam przecież otuchę i nadzieję. Ona rozjaśnia naszą drogę i prowadzi nas do Jezusa, który jest Światłem nie znającym zachodu. Gwiazda zaranna – tak przecież nazywamy Maryję w Litanii loretańskiej - jest szczególną gwiazdą, która świeci nie tylko do końca nocy, ale jej światło jest widoczne na niebie tuż przed wschodem słońca. Można powiedzieć, że ona zapowiada nadejście nowego dnia. Właśnie taka jest Matka Boża – przynosi nam Chrystusa, prawdziwe Światło. Czyż nie doświadczamy tego w czasie Jej matczynych nawiedzin? Ile wyproszonych łask, ile światła, ile wewnętrznej odnowy i umocnienia. Ile *obudzonych ludzkich serc* do wiary, wezwanych do nawrócenia, gotowych do przebaczenia i pojednania z sobą i bliźnimi. To rzeczywiście czas radości i pokoju. To dla nas źródło nowej, wewnętrznej mocy. To światło, które niesie pocieszenie i nadzieję.

Święta Wędrowniczka nawiedziła już większość naszych wspólnot parafialnych. Obecnie nawiedza parafie dekanatu witkowskiego, następnie zaś parafie dekanatu trzemeszeńskiego. Ikona Matki Bożej Jasnogórskiej w grudniu i styczniu przybędzie również do innych wspólnot w naszej archidiecezji. Będzie m.in. w hospicjum w Wągrowcu, nawiedzi wspólnotę Sióstr Elżbietanek w Łopiennie, Archidiecezjalny Dom Księży Seniorów, Prymasowskie Wyższe Seminarium Duchowne, wspólnotę Sióstr Pallotynek w Gnieźnie. Na koniec – w lutym – Matka Boża w znaku Jasnogórskiego Wizerunku przybędzie do parafii obu dekanatów gnieźnieńskich. Proszę Boga o trwałe owoce czasu nawiedzenia dla wszystkich, którzy już spotkali się z Maryją oraz dla tych, którzy na to spotkanie jeszcze czekają.

Moi kochani! Choć Nawiedzenie jeszcze trwa, to już dzisiaj zapraszam Was wszystkich na uroczyste zakończenie peregrynacji i pożegnanie Matki Bożej w Jej Cudownym Wizerunku Jasnogórskim do Bazyliki Prymasowskiej w Gnieźnie w niedzielę 19 lutego 2023 o godz. 15.00. Z kolei 5 marca 2023 udamy się na wspólną archidiecezjalną pielgrzymkę na Jasną Górę, w czasie której będziemy dziękować Bogu za ten niezwykły czas Nawiedzenia. Bądźmy w tych dniach razem! Bądźmy w tych dniach przy Maryi! Okażmy Jej nasz szacunek i naszą wdzięczność! Pragnę już teraz powtórzyć słowa, które bł. Stefan Kardynał Wyszyński wypowiedział na zakończenie peregrynacji w 1979 roku: *Z wielkim zaufaniem przyjęliśmy to wszystko, czym Bóg ubogacał wędrówkę Nawiedzenia. A jakie nam łaski zostawił, jakimi mocami wspomógł, niełatwo jest wypowiedzieć i nie da się wypowiedzieć, nie da się nawet spisać w*

kronikach (...) Ilekroć słyszę słowa Ewangelisty: oto Matka twoja – wiem, że to i do mnie się odnosi, do mnie osobiście. Chrystus i o mnie myślał, oddając swej Matce wszystkich ludzi. I mnie wtedy oddał Tobie. Oddał każdą i każdego z nas w matczyne dłonie swej Matki!

U progu Adwentu, czasu oczekiwania i powstania ze snu, z serca Wam błogosławię i proszę Was wszystkich o modlitwę za mnie. Niech tegoroczny Adwent pozwoli nam jeszcze raz doświadczyć tej prawdy, że w Jezusie Chrystusie, w Jego przyjsciu do nas rzeczywiście *noc się już posunęła, a przybliżył się dzień*. On jest światłem, które nie zna zachodu. *Idźmy z radością adwentową drogą na spotkanie Pana!*

† Wojciech Polak
Arcybiskup Metropolita Gnieźnieński
Prymas Polski

KURIA METROPOLITALNA
W GNIEŹNIE

Gniezno, dnia 23 listopada 2022 r.
L.dz. 2789/2022/P

Powyższy *List pasterski Prymasa Polski* należy odczytać we wszystkich kościołach i kaplicach Archidiecezji Gnieźnieńskiej w I Niedzielę Adwentu, dnia 27 listopada br.

Ks. Zbigniew Przybylski
Wikariusz Generalny AG

Ks. Marcin Andrzejewski
Notariusz Kurii